

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2393/2019
29.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Биљана Николић, адвокат из ..., против туженог „AIR SERBIA“ А.Д. из Београда, чији је пуномоћник Ђорђе Симић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиле, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4167/17 од 22.11.2018. године, на седници одржаној 29.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиле, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4167/17 од 22.11.2018. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Трећи основни суд у Београду, пресудом П1 307/14 од 17.01.2017. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се поништи решење туженог бр. 01-03640/12833 од 26.12.2013. године и обавезе тужени да врати тужилу на рад у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења (став први изреке). Обавезао је тужилу да накнади туженом трошкове парничног поступка у износу од 52.500,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења (став други изреке). Одбио је захтев тужиле за накнаду трошкова парничног поступка (став трећи изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 4167/17 од 22.11.2018. године, одбио је као неосновану жалбу тужиле и потврдио пресуду Трећег основног суда у Београду П1 307/14 од 17.01.2017. године (став први изреке). Одбио је као неоснован захтев тужиле, да се обавезе тужени да накнади тужилу трошкове поступка по жалби (став други изреке). Одбио је као неоснован захтев туженог, да се обавезе тужиле да накнади туженом трошкове поступка по жалби (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побјану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13 - УС, 74/13 – УС и 55/14) и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У поступку пред нижестепеним судовима, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је на основу уговора о раду од 17.01.2008. године који је закључила са правним претходником туженог, задржала статус запосленог на неодрђено време на радном месту ..., Одељење Тужени је оспореним решењем од 26.12.2013. године, отказао тужили наведени уговор о раду од 17.11.2008. године и престао јој је радни однос са 31.12.2013. године због престанка потребе за њеним радом. Тужени је претходно на основу Одлуке број 1733 од 17.10.2013. године, расписао интерни оглас, којим су позвани заинтересовани запослени у радном односу на неодређено време да поднесу захтев за добровољни одлазак из друштва, на основу Програма решавања вишка запослених, под условима дефинисаним у информацији Министарства рада и запошљавања и социјалне политике од 22.02.2013. године и Министарства финансија и привреде од истог датума, у складу са чиме је тужени расписао интерни оглас 18.10.2013. године за добровољни одлазак из друштва по Програму решавања вишка запослених, те да се пријаве на програм подносе од 18. до 28.10.2013. године. Тужени је Одлуком број 1777 од 24.10.2013. године изменио тачку 6. Одлуке од 17.10.2013. године тако да је иста гласила: „Пријаве на интерни оглас се могу поднети почев од 18.10.2013. године закључно са 01.11.2013. године и да се пријаве након истека овог рока неће узимати у разматрање, а да одлука од 17.10.2013. године у тачки 2. остаје непромењена“. Национална служба за запошљавање је 20.11.2013. године дала мишљење и предлог мера за запошљавање лица утврђених као вишак запослених код туженог. Тужила се пријавила за добровољни одлазак из друштва на наведени интерни оглас од 17.10.2013. године и определила за опцију под редним бројем 2.4, те да је сагласна да најкасније до 12.11.2013. године започне са коришћењем годишњег одмора за 2013. годину.

Тужила је примила отпремнину у износу од 880.000,00 динара (према образложењу првостепене пресуде, страна 9. став први).

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, према оцени овог суда, правилно је примењено материјално право, када је одбијен тужбени захтев тужиле, којим је тражила да се поништи оспорено решење туженог од 26.12.2013. године о престанку радног односа отказом уговора о раду и обавезе тужени да врати тужилу на рад.

У спору из радног односа, суд, законитост оспореног решења цени са становишта правилне примене материјалног права, повреде правила поступка и чињеничног стања из оспореног решења.

Правилан је закључак нижестепених судова, да код чињенице да су у поступку решавања вишка запослених, тужилца добровољно пријавила на интерни оглас туженог, на који су се могли пријавити само запослени који су радили на пословима који су Правилником о организацији и систематизацији укинута или је предвиђен мањи број извршилаца у односу на постојећи број, а тужилца је испуњавала тај услов уз исплату отпремнине, да је оспорено решење донето у смислу одредбе члана 179. став 1. тачка 9. тада важећег Закона о раду („Службени гласник РС“ број 24/05, 61/05, 54/09 и 32/13). Затим, да у поступку давања отказа по наведеном основу тужилци нису повређена права прописана одредбама члана 153. – 160. Закона о раду, која се односе на вишак запослених, с обзиром на то да пријавом тужилце на интерни оглас који је био расписан по принципу добровољности и прихватање те пријаве од стране туженог, заснован посебан облигационоправни однос између тужилце и туженог који је заснован на сагласности воља уговорних страна, а који је за последицу имао престанак радног односа тужилци уз обавезу туженог да јој ради обезбеђења исплати отпремнину, због чега нису од утицаја на другачију одлуку овог суда наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Нису од утицаја на другачију одлуку овога суда наводи ревизије којима се указује, да је сагласност тужилце за раскид уговора о раду потписана под претњом која је изазвала страх код тужилце и из ког разлога тражи поништај оспореног решења о престанку радног односа. Ово стога, што је предмет тужбеног захтева поништај оспореног решења о престанку радног односа, а не поништај тужилцине изјаве из пријаве за добровољни одлазак.

При томе, како се одбија као неоснована ревизија тужилце, то није неопходно даље детаљно образлагати ову пресуду, ако се даљим образлагањем пресуде не би постигло ново тумачење права, већ се тужилца као ревидент упућује на образложење побијане пресуде да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 414. став 2. ЗПП.

Одредбом члана 154. став 1. ЗПП, је прописано, да, суд ће приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци да узме у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице. О томе који су трошкови били потребни, као и о износу трошкова, одлучује суд ценећи све околности.

Према томе, ценећи све околности у конкретној ситуацији, трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице, због чега је одбијен као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова на име одговора на ревизију, сходно одредби члана 154. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредби члана 414. став 1. и 165. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић